

χύτερον μεταβίβασίν μου ἐκ τῆς ἐν ἡ διατελῶ φυλακῆς εἰς τὸ δημοτικὸν Νοσοκομεῖον.

Ἵποσημειοῦμαι εὐσεβῶς.

Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1888.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ραμπαγᾶ».
Κλεάνθης Ν. Τριαντάφυλλος.

Η ΥΓΕΙΑ ΗΜΩΝ.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** ἐκαυχᾶτο πρό τινος διὰ τὴν υγείαν του, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ υγρασία τῶν φυλακῶν καὶ ὁ μεμολυσμένος αὐτῶν ἀήρ ὑπενόμευεν αὐτὴν ὑπόλως, λαθραίως, δολοφονικῶς. Νῦν ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς προ/ῆς, ἀροῦ προσεβλήθη ἐξ ὀφθαλμίας, πάσχει καὶ ὑπὸ σφοδρότατης τοῦ στόματος νευραλγίας. Αἰσθάνεται ὡς νὰ τοῦ σρίγγουν μὲ σιδηρὰν λαβίδα (τανάγγιν) τὰ οὖλα καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ μασσήσῃ τὴν τροφήν του. Φίλος ἰκτρός ἑλλῶν ἐξῶθεν εἰς ἐπίσκεψίν του ἀπεβάνθη ὅτι ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ θεραπεία ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ὑπάρχει φόβος γενικῆς νευραλγίας, ἐξ ἧς θὰ ἐξουδετερωθῶσι πάσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Συνεβούλευσε δὲ τὴν ἀπαράιτητον μετακόμισίν του εἰς τὸ δημοτικὸν Νοσοκομεῖον.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** ὑποβάλλων πρὸς τοῦτο αἴτησιν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἐλπίζει ὅτι δὲν θ' ἀπορριφθῇ αὕτη δι' ἀδίκου καὶ σκληρᾶς ἀρνήσεως. Ἄλλως ἴσως δὲν προφθάσῃ νὰ δικασθῇ καὶ προλάβῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἢ θεῖαν δικαιοσύνην.

Ταῦτα πρὸς γνῶσιν καὶ τοῦ ἀδελφοῦ λαοῦ.

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Δημοσιογράφου ἐν φυλακῇ. —

Καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς γνωστὸν, μὲ παρέπεμψεν εἰς τὸ Κακούργοδικεῖον, ἀλλ' ἔκαμ. ἀναίρεσιν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἧς ἰδοῦ οἱ λόγοι :

«Ἐπειδὴ οὐκ ὀρθῶς τὸ ἀναιρεσιβαλλόμενον ὑπ' ἀριθ. 416 ε. ε. βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν μου, κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3147 ε. ε. βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπειδὴ θεωρήσαν με τὸ ἀναιρεσιβαλλόμενον βούλευμα ὡς ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ἐφημερίδος «Ραμπαγᾶς» παρεβίασε τὸ ἄρθρον 14 τοῦ συντάγματος, ὅπερ κατήργησε τὸν περὶ ὑπευθύνων συντακτῶν τῶν ἐφημερίδων νόμον, ὡς ἔχοντα χαρακτῆρα μέτρου προληπτικοῦ, παρεβίασε δὲ καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐξουβρίσεων καὶ περὶ τύπου νόμου.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ὅσους λόγους ἐπιφυλάσσομαι ἐν καιρῷ νὰ προτείνω, ζητῶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 416 ε. ε. βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

ΕΓΩ ΚΙ' ΟΙ ΒΑΣΙΛΗΑΔΕΣ

*Ἀλήθεια πῶς δὲν ἀγαπῶ καθόλου βασιληάδες,
Καὶ τοὺς σιγαίνομε, καθὼς τοὺς ταρτουροπαπάδες,
Κι' ἐπιθυμῶ τὸν ὑστερὸν νὰ κρέμαζαν παππᾶ,
Μὲ τ' ἀντερο τοῦ ὑστεροῦ ἔς τὸν κόσμον βασιληᾶ,
Μ' ἀν εἶχα ἔς τὸ κεφάλι μου κατένα βασιλεῖα,
Νὰ μολάζῃ τὸν κα.λ.ληκαρᾶ τὸν Ἀθηνῶν Θεοῖα,*

*Τὸν Κόδρο, τὸν Αὐρήλιον, τὸν Τίτορ ἢ κί' ἐκεῖνον
Τὸν Βίκτορα Ἐμμανουήλ, τῶν βασιλῶν κρῖνον.
Ὅπου κί' ὁ Γαριβάλδης πλὴ τοῦ Ἰσφιγγε τὸ χέρι,
Ὡς καὶ ἔτὸ Βροῦτο θά κ'ραζα : Αἱ! κάτω τὸ μαχαίρι!*
Ἕνας Δημοκρατικὸς.

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἐκ Πατρῶν, 5 Νοεμβρίου 1888.

Ἀδελφὲ Ραμπαγᾶ,

Δίκαιον ἔχει ὁ ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ σας περιγράφων τὴν ἐκθεσιν Γχιούλβερ νὰ ὀμιλῇ μετ' εἰρωνείας τινὸς περὶ ἡμῶν τῶν ἐπαρχιωτῶν. Εἶναι βίβαιοι ὅτι εἴμεθα ἄρκετὰ στενοκέφαλοι καὶ ἔως τώρα μᾶς ἀπεβαινε ἀδύνατον, ὅσον καὶ ἂν ἐσπάζαμεν τὸ κεφάλι μας, νὰ ἐννοήσωμεν ποῖα ἦσαν τὰ ἔκτακτα διανοητικὰ προσόντα τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας καὶ ἡ μονεδικὴ πολιτικὴ του περίνοια ἣν ἐξήθειάζον καὶ μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ ἀνεβίβαζον αἱ γνωσταὶ αὐλικαὶ ἐφημερίδες ὧν οἱ συντάκται δουλεύοντες τῷ ἰδίῳ συμφέροντι δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν ἰδίως σκέψεις καὶ γνώμας, ἀλλὰ μεθερμηνεύουσι πιστῶς τὰ ὑπὸ τοῦ μεγαλομάρτυρος ὑποβαλλόμενα αὐτοῖς. Ἦδη ὅμως χάρις εἰς τὸ «Γεννηθῆτω φῶς» ἠνεώχθησαν καὶ ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐκθαμβοὶ κλινόμεν γόνυ ἀποθαυμάζοντες τὴν ὑψίστην περίνοιαν τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν ἄρχοντος δι' ἧς προεῖδε σαφῶς τὴν καταστροφὴν ἣν ἡ τῆς θὰ ἐπιχολοούσει εἰς πὸ λεμονὺ ποκίνο ὄμενον ὑφ' ἐνὸς μόνοινο κόμματος καὶ ἀπετάρθῃ εἰς τὰς δυνάμεις παρακκάλων αὐτῶν νὰ παρῆ μῆθωσι καὶ τὸν συνδράμωσιν εἰς τὴν ἀποστράτευσιν διὰ διέθου ἑπιεικῆς ἐλεῖσεως. Honni soit qui mal y pense. Ἄς ἔλθωσιν ἦδη νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς μας, δὲν ἀγαπᾶ τὴν Ἐλλάδα καὶ δὲν φροντίζει περὶ αὐτῆς; Ἄς ἔλθωσιν νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι δὲν μᾶς ἔχει εἰς τὴν καρτ: ἀ του ἀφοῦ ὅπως μὴ ἐκτεθῶμεν εἰς τὰς παρομαρτούσας τῷ πολέμῳ καταστροφὰς δὲν ὠκνησεν οὐδ' ἀπηξίωσε νὰ ἐκπλιπαρήσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν μεγάλων δυνάμεων εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποστρατεύσεως καὶ δι' ἀποκλεισμοῦ ἔτι. Ὅτι καὶ ἂν μᾶς εἴπωσιν ἡμεῖς θὰ λέγωμεν μετὰ τοῦ παρὰ Σούτσφ Εἰσαγγελέως [ὄρα καὶ ἰδικόν σας] ὅτι ὁ βασιλεὺς.

«Ὑπὸ τὰ ἔκαμε καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν μας

Διὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλόν, καὶ διὰ τὸ καλόν μας.—

Καὶ ὅμως τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; οἱ πλείστοι ἐδῶ, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅλοι, δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς (;) ἐνεργείας τοῦ βασιλέως καὶ (ἰδῆτε σεις τώρα ἐπαρχιωτικὴν στενοκεφαλίαν!) λέγουσι ὅτι ἄλλῃ ἔπρεπε νὰ εἶναι τοῦ βασιλέως ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνέργεια καὶ δι: τάχα δὲν ἔπρεπε νὰ δειλιάσῃ ἀπέναντι τῶν πολεμικῶν κινδύνων ἀφοῦ εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τὸ δίκαιον. Ὁ Βάττεμπεργ πρὸς τὸ καλὸν τῆς θετῆς πατρίδος του δὲν ἰδίωσεν νὰ ξεσχίσῃ τὰς συνθήκας, καὶ ἰναντίον ὅλης τῆς Εὐρώπης νὰ κηρύξῃ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας, ὁ δὲ Μιλάνος ἔμ' ὡς εἶδε τοὺς Βουλγάρους ἀυστολῶς παραβιάζοντας τὰς συνθήκας, καίτοι δὲν ἔθλιγοντο διὰ τοῦ παραβιασμοῦ αὐτοῦ βψίστα τοῦ κράτους του συμφέροντα. ἄμεσως ἐκήρυξε τὸν πόλεμον καὶ ἐτίθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του. Ὁ δὲ ἰδικός μας μεγαλειότατος, καίτοι διὰ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐκινδύνευεν ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς οὐδ' ἄπαξ κἄν, ὡς ὕφειλεν, ἐπεσεκέσθη τὸν στρατὸν τὸν διατελοῦντα ἐν ἐπιστρατεύσει, οὐδὲ τὸν στόλον ἀρκεθεῖς μόνον νὰ μᾶς εἰπῇ ἀπὸ τοῦ ἔξωστού του ὅτι ἀπαιτοῦνται θυσιᾶι καὶ ὁ μὲν Ἑλληνικὸς λαὸς παρ' οὐ αὐταὶ ἐζητήθησαν προθύμως καὶ ἀγυγγύστως παρῆσθεν αὐτάς, ὁ ἀνώτατος ὅμως ἡμῶν ἄρχων διὰ τῆς παντελοῦς ἀδιαφορίας του ἐψύχρανε τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ λαοῦ καὶ εἶτα προκαλέσας τὸν ἀποκλεισμόν ἐγένετο παραιτίος τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἐθνικοῦ ζητήματος.

* *

* *

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τολμῶσιν οἱ ἔξωνημένοι συντάκται τῶν αὐλικῶν ἐφημερίδων νὰ γράψωσιν ὅτι ἀγάλλεται ὁ λαὸς διὰ τὸ εὐτυχὲς συμβᾶν τῆς συμπληρώσεως τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος. Καὶ αὐτῇ ἡ νονά σου «Ν. Ἐφημερίς» ἡ πρώτη μετενεγκούσα εἰς τὰς στήλας τῆς τὸ ἄρθρον τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου» τὸ κατονομάζον τὸν πρωτοργάτην τοῦ ἀποκλεισμοῦ, μᾶς παρῆχει σήμερον τὴν εἰδησιν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκθύμησιν τῆς τελέσεως τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος του διέταξε νὰ κοπῇ χαλκοῦν μεταλλίον. Φρονοῦσιν ὅτι ἡτο ἀνάγκη μεταλλίου ὅπως ἄλλησος ἐσαι διαμένη ἡ διαρρῦσασα εἰκοσιπενταετία; Φρονοῦσιν ὅτι θέλει ποτὲ λησμονῆσαι ὁ λαὸς τὰ κατ' αὐτὴν δεινὰ του τὰ ὑπέμετρα; Φρονοῦσιν ὅτι πᾶσα φιλόπατρις καρδία δὲν θέλει ἐσαι αἰμάσσει διὰ τὰς καθημερινὰς ταπεινώσεις ἃς ὑφίσταμεθα ἀπὸ τὴν γείτονα ἐπικράτειαν, ἧς τὸ παράσημον φέρει ὁ βασι-

λεύς μας και εις της οποίας τον ήγέτην άπένειμον τυφλοί και άφρονες κυβερνήται το παράσημόν μας έκείνο όπερ ώφειλε να λάμπη μόνον επί του στήθους των κατ' αυτής πολεμιστών; Φρονούσιν ότι δεν έχει χαραχθή άνεπιτήλεις γράμμασιν εις τας καρδίας πάντων των Έλληνων ή ιστορία του άποκλεισμού, ό σφαγιασμός της Κρήτης, ή προς τους ύποδούλους "Έλληνας άδιαφορία, και ό πλουτισμός της βασιλικής οικογενείας δια των κτημάτων του λαού; "Η φρονούσιν ότι δύναται ποτε να λησμονηθή ή κατά την είκοσιπενταετίαν αυτήν, και ιδία την τελευταίαν, άπογύμνωσις του λαού δια των ληστρικών φόρων; "Ελπίζομεν ότι θέλει έλθει ήμέρα καθ' ήν ό λαός μέγας έν τη συναίσθησει του δικαίου και της δυνάμεώς του θέλει δείξει εις τους ήδη κορυβαντιώντας ότι το πάν ένθυμείται και γνωρίζει ν' άμείβη έκαστον κατά τά έργα του.

* * *
"Όσον άφορᾷ το ύπό της Άγγλικής έφημερίδος «'Ηχους» γραφέν ότι ό βασιλεύς μας είναι σφ.γκτός εις τά χρήματα ούδεις ένταυθα το παραδέχεται διότι όλοι ένθυμούνται τά παρ' αυτού δοθέντα εις το κομιτάτον των Άπόκρεω πεντακσία φράγκα προς διοργανισμόν έορτών κατ' αυτές.

Πατρινός.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

(Ζήτει την συνέχειαν εις προηγούμενα φύλλα, μονά, διπλά, τριδίπλα και τετράδιπλα.)

XXXXV

~ ~ ~

Δέν ύπάρχει φώς!

Τί έπαθεν ή ηλεκτρική ήμῶν μηχανή;

Μήπως της λείπει ό θετικός ηλεκτρισμός;

Μήπως της λείπει ό άρνητικός;

Μήπως και ό "Εδισσων άκόμη άποδεικνύεται άγύρτης;

Φοβερόν αυτό!

Νά μείνη χωρίς φώς ό **Ραμπαγᾶς**;

Αυτός ό ύπέρ του φωτός και δια το φώς καταδιωκόμενος, φυλακίζόμενος, τυραννούμενος και πάσγων!

Ζητείται φώς!

Ό Ραμπαγᾶς, άνευ αυτού όμοιάζει προς τυφλόν Οιδίποδα και ζητεί τουλάχιστον Άντιγόνην, να τον ποδηγετήσῃ να μη προσκόψη εις λίθον τον πόδα του.

Όλίγη ύπομονή.

Είς το προσεγές θ' άνατείλῃ το φώς!

Α! Ίδού το τέλος! Έλαμψε.

XXXXVI.

Ό κ. Τρικούπης, έκτελεῖ την άπαίτησιν των ξένων. — Παρά τούτου έξετάζομεν τί έγγραφον άνώτεροι τινες άξιωματικοί. — Πώς έθεώρουν αυτοί τον στρατόν, τον παρά του Τρικούπη όνομασθέντα άγέλην. — Οί Τρικουπικοί δημοσιογράφοι πλέκουν έγκώμια εις τον τουρκικόν στρατόν.

Λοιπόν την άπαίτησιν των ξένων, όπως καταγορηθῇ ό ελληνικός στρατός έν τη Βουλῃ, ως άνίκανος να πολεμήσῃ προς την Τουρκίαν, ανέλαβε να έκτελέσῃ, ως είπομεν εις το προηγούμενον φύλλον, ό κ. Τρικούπης.

Άλλά, πρό τούτου ᾶς έξετάσωμεν τί έγγραφον, κατά τον Φεβρουάριον του 1886, άνώτεροι άξιωματικοί περι του στρατού μας, τον όποιον ανέλαβεν ό κ. Τρικούπης να κατηγορήσῃ ως άνίκανον.

«Όχι, δεν πρέπει να ύποχωρήσῃ το "Εθνος,—έγραφε τότε άνώτερος άξιωματικός,—τούναντίον δέον να προβῇ εύτόλμως, ή δε τόλμη θά φέρῃ ένδόξους και έπωφελεις καρπούς.

«Ό στρατός μας, μ' όλας τας κακουχίας, της Θεσσαλίας σγεδόν έτελείωσε την άσκησιν του, κατέχεται δε ύπό ήθικοϋ θάρρους προς τον πόλεμον, και θά ῖναι ακάθεκτος, έλπίζω.

«Οί νεαροί άξιωματικοί μας επίσης. Οί γεγηρακότες δύνανται να διορισθῶσιν εις έπισταθμεύσεις.

«Ό Τουρκικός στρατός συγκείμενος, ως επί το πλείστον, έξ Άνατολιτών, είναι άπημελγμένος εκ της εργασίας, κακουχίας και στερησέων.

«'Εάν ύπεθάλπετο ή λιποταξία αυτών, ήθέλομεν έχει εκατοστύας.

«'Εάν γείνωσί τινα περι ὦν έκαμα λόγον άνωτέρω, δυ-

(2)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(2)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

~ ~ ~

Είπον ότι μόνος σκοπός της πραγματείας ταύτης είναι ή περιγραφή όλων των γνωστών και έν χρήσει μεθόδων του χαρτοπαιγνίου και ή των έν ταίς λεπτομερείαις αυτών διατάξεων και νόμων συναγωγῆ. Τοιαύτης άρχῆς τειθεισης περιωρίσθην εις την σύνταξιν αυτού τούτου του έργου, άποφυγών τας πομπώδεις περιγραφάς και τά λιπαρά άρτύματα.

Ητο δυνατόν να προτάξω την ιστορίαν των χαρτοπαιγνίων και διεθοδικώς, ως ό Ξένος, τά κατ' αυτήν ν' άνακτύξω. Άλλά τοϋτο άφ' ένός μεν εκφεύγει του σκοπού ήμῶν έξ άλλου δεκαθίσταται άντιαρῶν τοις αναγνώσταις και άνούσιον.

Έρτευθεν εκπλήσθην άμέσως του θέματος, παραθέσας έν πρώτοις κατ' αλφαβητικῆν τάξιν τά απλά και άπ' εθθλιας προς τον σκοπόν χωροῦντα παιγνια, επιφυλάσσων τελευταία τά πολυσύνθετα και δαιδαλώδη.

Έν τέλει παρακαλῶ τοὺς ειδήμονας και εγχερατεῖς της Χαρτοπαικτικῆς τέχνης, είπον εὔρωσι σφάλματα και παραλείψεις να μη άποκρύψωσι ταυτα προς εγκαιρον των ήμαρτημέτων διώρθώσιν.

I

ΠΑΙΓΝΙΑ ΑΙΥΛΑ

Β α κ κ α ρ ᾶ ς.

Είδη του βακκαρά είναι δύο, ό κυρίως βακκαράς των δύο ταμπλώ και το σμαίν ρτέ φέρ.

Κατά την πρώτην μέθοδον οι δεδηλωμένοι παίχται είναι τρεις· ό παγκιέρης και οι κρατούντες, ως είπομεν, τά δύο ταμπλώ.

Σκοπός του παιγνιδίου είναι ή δια της πλειονότητος των έπιτυγχανομένων αριθμῶν ύπερίσχυσις του πάγκου κατά των άλλων παικτών—έκάστου ιδία—ή τούτων όμοιοτρόπως κατ' εκείνου. Προς διεξαγωγήν του αναμίγνυνται δύο δέσμαι παιγνιοχάρτων, έν αίς περιλαμβάνονται μεν αί φιοθραι και τά δέκα, δεν λαμβάνονται όμως ύπ' όψει κατά την προσμέτρησιν, ισχυόντων μόνων των άλλων, από του άσου δηλ. μέχρι του έννεία.

Ό παγκιέρης εκ δεξιών άρχην ποιούμενος διανέμει άνα έν χαρτίον εις τά δύο ταμπλώ, κρατών έν και δι' έαυτόν. Το αυτό επαναλαμβάνεται και αυθις ούτως ώστε έκαστος να έχῃ άνα δύο. Έννοείται ότι τοϋτο γίνεται μετά την επί της τραπέζης κατάθεσιν εκ μέρους των αντιπάλων του πάγκου των παικτέων ποσῶν.

Τούτου γενομένου παρατηροῦνται ύπ' εκάστου ιδιαίτέρως τά φύλλα και άν συμβῇ ό πάγκος ή τι των Ταμπλώ να

νάμεθα νὰ ΠΟΛΕΜΗΣΩΜΕΝ, νὰ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΩΜΕΝ, ἢ δ' Εὐρώπῃ νὰ μᾶς χειροκροτήσῃ».

* *

Ἔτερος πάλιν ἀνώτερος ἀξιωματικός ἔγραψε τὰ ἐξῆς :

«Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων θέλει **ἠλεκτρίσει** τὸν στρατὸν καὶ τοὺς δούλους ἀδελφοὺς μας, ἔσται ἡ ἀρχηγία τοῦ ὅλου ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Ἡπείρῳ στρατοῦ καὶ ἡ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ, μετὰ τοῦ διαδόχου, ἵνα λάβῃ οὗτος τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς κατὰ πρῶτον, ὅπερ χρησιμεύσει αὐτῷ ἐν τῷ ἔτι πολυκυμάντῳ καὶ κινδυνώδει μέλλοντι».

* *

Κατόπιν τοιούτων ἐνθουσιαστικῶν καὶ γενναίων λόγων, κατόπιν τοιούτου ἀρειμανίου μένους, κατόπιν τοιαύτης ὑψηλῆς τοῦ στρατοῦ ἐλπίδος, τίς θὰ τὸ ἠλπίζεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἔφερε ὁ μὲν πατὴρ τὸ Ἰμπιγιάζ, ὁ δὲ υἱὸς τὸ Ὄσμανιὲ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν ;

Τίς θὰ ἠδύτατο νὰ προῖδῃ τότε ὅτι σήμερον θὰ ἐκόσμει τὰ στήθη τοῦ τυράννου τῶν δούλων ἀδελφῶν Χαμητ ὁ μεγαλόσταυρος στελλόμενος αὐτῷ παρὰ τοῦ τῶν Ἑλλήνων βασιλέως ;

Ἦ αἶσχος τῆς σημερινῆς πολιτικῆς, τί μᾶς ἐπιφυλάττεις ἀκόμη, ἀφοῦ καὶ τῆς δυναστείας τοῦ θρόνου ἡμῶν τὴν ἀσφάλειαν κατήντησε νὰ ἐξαρτήσῃ ἀπὸ τῆς ἐβραιογερμανικῆς συμπεριρᾶς ; ... (*)

Φαντάσθητε τὸν Γεώργιον, ξιφῆρη ἐξελαύνοντα, μὲ τὸν Κώτσο ἑστὸ πλευρὸ τοῦ, ἐκεῖ κατὰ τὰ σύνορα.

Τί τρέλλαν ἡρωϊσμοῦ θὰ ἔχουν εἰς τὰς φλέβας τῶν δούλων ἀδελφῶν !

Τί πῦρ θὰ ἦναπτον !

* Ἄς εἶναι ὄνειρα αὐτά.

* *

Καὶ ἄλλα πολλὰ ἔγραφον τότε ἐκ τῶν συνόρων ἀνώτεροι ἀξιωματικοί μας, οἱ ὅποιοι τόσον ἠπατώντο ἀναμείνοντες τὸν

(*) Σ. Ρ. Περὶ τῶν ἐκ τῆς πολιτικῆς ταύτης ἐπαπειλούντων τὸν ἑλληνισμὸν κινδύνων ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι· θὰ ἔχωμεν προσεχῶς ἄρθρον ὅπερ πολλῶν τοὺς κύκλους θὰ διαταράξῃ.

Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον εἰς τὰ σύνορα, ἐνῷ ἀκριβῶς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐμαγειρεύοντο τὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ προητοιμάζετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ ὑβρίσῃ ἐν τῇ Βουλῇ τὸν στρατὸν μας ὡς ἀγέλην.

Ὁ κ. Τρικούπης ἀναλαβὼν νὰ ὑβρίσῃ τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος του, ἐμερίμνησε πρὸ τούτου, ὅπως τὰ δημοσιογραφικὰ του ὄργανα γράψωσι κατ' ἐκάστην περὶ τῶν ἐλλείψεων τοῦ στρατοῦ, περὶ λειποταξιῶν, κλπ. συνάμα δὲ, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὅπως παραλαμβάνωσιν ἐκ τῶν φιλοτούρκων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων τὰ γραφόμενα τότε περὶ τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τοῦ ἐν τοῖς συνόροις τουρκικοῦ στρατοῦ.

Οἱ Τούρκοι τότε ὠνομάζοντο, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τρικουπικῶν δημοσιογράφων, «μαχηταὶ τῆς Πιέθνας», «γενναῖοι ἄνδρες» καὶ ἄριστοι στρατιῶται».

Τὸν ἐν τοῖς συνόροις Τουρκικὸν στρατὸν ἀνεβίβαζον τότε εἰς 150 χιλιάδας, ἐνῷ, κατὰ τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίας ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, δημοσιεύσαντος ἐσχάτως φυλλάδιόν τι ἐν Λονδίῳ «Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ», ὁ τουρκικὸς στρατὸς τότε ἀνήρχετο μόλις εἰς 70 χιλιάδας ἐν τοῖς συνόροις καὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἄρτης.

* *

Ὁ κ. Τρικούπης δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει αὐτοῦ ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ αὐταὶ θὰ κατέστρεφον τὸ ἐθνικὸν ζήτημα καὶ θὰ ἐξηυτέλιζον τὴν πατρίδα του.

Ἐν μόνον εἶχεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ πῶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἔξουσίαν.

Ἦθελε νὰ κύψῃ τὸ ἔθνος γαμερπῶς τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην καὶ νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ βαθμίδος διὰ νὰ καθήσῃ αὐτὸς ἐκ δεξιῶν τοῦ θρόνου.

Ὁ δὲ θρόνος ἔτεινεν αὐτῷ προθύμως τὴν χεῖρα ὑπέικων εἰς τὰς εἰσηγήσεις ξένης ἰσχυρᾶς πολιτικῆς.

* *

Τὰ κατόπιν περιεργα εἰς τὸ προσεχὲς διπλοῦν φύλλον τῆς Κυριακῆς ἢ Δευτέρας.

Ῥαμπαγᾶς.

ἔχῃ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα ἢ ὀκτώ, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ἀμφοτέρων ἐπιδείκνυνται τὰ χαρτῖα καὶ κερδίζει ὁ τοῦτο ἐπιτυχῶν. Σημειοῦμεν, ὅτι ἐν ἡ περιστάσει συμπέση νὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ ἄθροισμα, ὡς εἶπομεν, ὁ πάγκος καὶ τίς τῶν ἄλλων παικτῶν, τότε οὐδέτερος κερδίζει· ἂν ὅμως τοιοῦτον τι δὲν τύχῃ, τότε ὁ παγκιέρης ἐκφωνεῖ τὴν λέξιν «δίδω», ὁπότε οἱ ἄλλοι, ἔχοντες ἀριθμὸν ἐλάσσονα τοῦ πέντε, ζητοῦσι καὶ λαμβάνουσιν ἐν ἔτι χαρτίον. Τὸ χαρτίον τοῦτο δίδεται φανερόν. Ἐχοντες δὲ πέντε, ἕξ ἢ ἐπτὰ δὲν λαμβάνουσι. Ἐν τούτοις εἶναι τοῦ παίκτη δικαίωμα, ἔχων τὸν ἀριθμὸν πέντε νὰ λάβῃ τὸ τρίτον φύλλον· ἀλλ' ὀφείλει προηγουμένως νὰ ποιῆται εἰς τοὺς συμπαίκτης του, εἰς ἐκείνους δηλονότι μεθ' ὧν ἀποτελεῖ τὸ αὐτὸ Ταμπλώ, δῆλωσιν περὶ τούτου. Τὸ αὐτὸ προνόμιον, ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ ἐπτὰ, ἔχει ἄνευ ὑποχρεώσεως τινος καὶ ὁ Πάγκος. Τοῦ ἐκ τούτου δὲ πλεονεκτημάτος ἐπωφελεῖται ὁ παγκιέρης, συμμορφούμενος μὲ τὴν πεποιθήσιν, ἣν σχηματίζει δίδων τὸ τρίτον χαρτίον.

Ληφθέντος τέλος τοῦ τρίτου χαρτίου, ἀναγράφονται καὶ τὰ ἕτερα δύο συγκρινόμενον δὲ τούτων τῶν ἐπιτευχθέντων ἀθροισμάτων, εἰ μὲν τὰ τῶν ταμπλώ εἶναι ἴσα πρὸς τὸ τοῦ πάγκου, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, οὐδεὶς κερδίζει, εἰ δὲ τούναντιον διάφορα, τὸ κέρδος ἔσται ὑπὲρ τοῦ μείζον τοιοῦτον ἐπιτυχόντος.

Λάθος γινόμενον ὑπὸ τοῦ παγκιέρη ἐπιβαρύνει ἀναποδρά-

στος τοῦτον, ὑποχρεούμενον ἐκ νόμου εἰς τὴν ἀπότισιν τοῖς ἀντιπάλοις τῶν παιζομένων ποσοτήτων.

Τὰ ἀνωτέρω ἐπαναλαμβάνονται μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν δύο συμμεμιγμένων δεσμιδῶν· οὐχ' ἦττον ἐπιφυλάσσεται δικαίωμα τῷ παγκιέρῃ νὰ διακόψῃ τέλος τὸ παιγνίδιον ἢ ν' ἀναμίξῃ πρὸ τοῦ τέλους τὰ παιγνιόχαρτα καὶ εἶτα ἐπαναλάβῃ αὐτό.

Κατὰ τὴν μέθοδον *σμαιν ντε φερ* συμμίσγνυνται πλείονες τῶν ἕξ δεσμιδῶν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν δὲν περιορίζεται ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἐν τούτῳ νὰ δηλωθῇ πόσοι καὶ τίνες θὰ λάβωσι μέρος.

Ἀφοῦ ταχθῶσι κύκλῳ τῆς τραπέζης οἱ εἰς τὸ παίγνιον μετέχοντες γίνεται ἀνάμιξις κανονικῆ τῶν παιγνιοχάρτων, ὀρίζεται τὸ παικτικὸν ποσὸν ὡς πρῶτος ὄρος (*μίζα*) καὶ διανέμεται διαδοχικῶς κατ' ἐπανάληψιν ἀνά ἕν χαρτίον εἰς ὅλους, ἄχρις οὗ τύχῃ εἰς τινα ὁ Ρήγας. Τὸ φύλλον τοῦτο δεικνυσι παρὰ τίνος θὰ γείνη ἡ ἐναρξίς, ἵνα κατόπιν ἐξακολουθήσῃ πρὸς δεξιὰ τὸ παιγνίδιον.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς λαμβάνει χώραν μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου, ἐκείνου μὲν θεωρουμένου Παγκιέρη, τούτου δὲ ἀπλοῦ παίκτη.

Οἱ ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ ὄρου εἶναι οἱ αὐτοὶ, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ μεθόδῳ σὺν τῇ διαφορᾷ, ὅτι τὰ ἀντίπαλα μέρη εἶναι δύο, ἐνῷ ἐκεῖ ἦσαν τρία.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ

(Νυκτεριναὶ ἐντυπώσεις, σὸ γερὸ).

IV

Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ καὶ φωνὴ Κεφαλλήνων ἐν τῇ Ἐκθέσει.

Ἀκόμα μὰ ματιὰ εἰς τὴν πινακοθήκην.

Σημειούμεν σήμερον ἐν πόρισμα, παραλειφθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ὅπερ ἐξηγάγομεν περιεργαζόμενοι τὴν πινακοθήκην.

Αἱ εἰκόνες αἱ ὁποῖαι πλείοτερον σὲ συγκινοῦν, τὰς ὁποίας βαθύτερον αἰσθάνεσαι καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀδιστακτικῶς δίδεις τὸ γέρας τῆς τε εὐρέσεως καὶ ἐκτελέσεως, εἶναι αἱ εἰλημμένα ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ λαοῦ καὶ τῶν χωρικῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν δύο αὐτῶν τάξεων αἱ ὁποῖαι ἐφύλαξαν, ὡς ἰσρὸν παλλάδιον, ἀμίαντον τὸ ἐθνικὸν τῶν ἐνδυμα ἀπὸ τῶν ὀρηκτικῶν ρευμάτων τοῦ βιαίως ἐπιπνεύσαντος, κατακλύσαντος, ἀνατρέψαντος καὶ παραμορφώσαντος τὸ πᾶν ἐν τῇ νεωτέρα Ἑλλάδι, Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶναι οἱ μόνοι Ὀδυσσεῖς οἵτινες ἀντέστησαν εἰς τὴν δολόεσσαν αὐτὴν Κίρκην.

Εἶναι οἱ μόνοι Τιτᾶνες, οἵτινες ἀνήγειρον μεσαιωνικὸν τεῖχος μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνου καὶ οἵτινες ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν ἀκόμη ἐρρωμένως ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἱστιῶν.

Τὸ πᾶν ἐν αὐτοῖς φυσικότης. Τὸ πᾶν ἐν αὐτοῖς ἀλήθεια.

Ὁ καθημερινὸς των βίος παρέχει καὶ θὰ ἐξακολουθῇ παρέχων πλοῖσια θέματα εἰς τοὺς ποιητὰς, εἰς τοὺς καλλιτέχνους καὶ εἰς τοὺς ἀρρασκομένους ν' ἀνακαλύπτωσι λείψανα τῆς ἀρχαίας ζωῆς καὶ ν' ἀντλῶσιν ἐπιχειρήματα ἀδιάσειστα κατὰ τῶν δοξασίων τοῦ Φαλμεράιερ.

Ὅσοι κατέφυγον εἰς αὐτοὺς δὲν δυσηρεστήθησαν ὅσοι ἐζήτησαν τὰς ἐμπνεύσεις των εἰς αὐτὰς τὰς δύο τάξεις δὲν ἀπέτυχον.

Ἐγκολποῦνται τὸν καταφεύγοντα εἰς αὐτὰς, ἀφοσιοῦνται εἰς αὐτὸν καὶ δὲν τὸν ἐγκαταλείπουν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα διότι εὐτυχῶς δὲν ἐπροικίσθησαν ἀκόμη μὲ τὸ σπουδαιότερον δῶρον τοῦ πολιτισμοῦ: τὴν **προσποίησιν** καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς **προδοσίαν**.

Ἐν εἰδύλλιον τοῦ Δροσίνη, δύο στίχοι τοῦ Παλαμᾶ, μία σελὶς ἐκ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τοῦ κ. Πολίτου καὶ μία εἰκὼν τοῦ Λύτρα, τοῦ Γύζη, τοῦ Ἰακωβίδου καὶ τοῦ Λεμπέση σᾶς παρέχουν τρανὴν ἀπόδειξιν τούτου.

* *

Ἐν τῇ πινακοθήκῃ ἐπέισθημεν ὅτι ἂν δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἔχωμεν ἀκόμη ἐθνικὴν ποίησιν—ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ κ. Ροῦδης—κατωρθώσαμεν νὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον ἐθνικὴν καλλιτεχνίαν, ἴσως ἀκόμη ἐν διαπλάσει εὐρισκομένην ἀλλὰ τέλος πάντων πρέπει νὰ μὴ εἴμεθα καὶ τόσοὶ δύσκολοι· σιγα σιγὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ θὰ γίνῃ. Τὸ βρέφος τὸ ἐνεπιστεύθημεν εἰς καλὰς χεῖρας καὶ δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ τὸ καμαρώσωμεν ὡς τέλειον ἄνδρα.

Ὅταν βλέπομεν τὸν Λύτρα μας, τὸν ἐθνικότερον ἴσως τῶν νεωτέρων καλλιτεχνῶν, καταγινόμενον μετὰ τῆς ἐπιλείας καὶ ἐρωτος ὅπως ἀποτυπῶσιν ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ ποιητικωτέρων ἐθίμων τοῦ ἑλλ. λαοῦ, τὰ **κάλλαρτα** καὶ κατωρθοῦντα νὰ περιβάλλῃ μὲ τὴν ζῶν καὶ τόσο γόητρον τὴν ἀβίαστον καὶ λαχταριστὴν ἐμπνευσίν του **ἐν τῇ ὁδῷ**, ὅταν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας καὶ ἐντροφῶμεν εἰς τὸ παραμῦθι **τῆς μάμμης** τοῦ κ. Γύζη, εἰς τὸ **κτένισμα** τοῦ κ. Ἰακωβίδου καὶ εἰς τὴν **ἰσθυμίαν** τοῦ κ. Λεμπέση, αἱ, ἡ καρδιά μας τότε πληροῦται ὑπὸ ἐλπίδος καὶ καὶ τι μᾶς φωνάζει ὅτι δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ χαιρετίσωμεν τελείαν καὶ ἀληθῆ ἐθνικὴν καλλιτεχνίαν!

Ἴδου τί μᾶς ἠνάγκασε ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ νὰ ρίψωμεν μίαν ἰδέαν, τὴν διὰ χρωμολιθογραφίας δηλ. ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιτυχιστέρων ἐκτεθεισῶν εἰκόνων. Αὐταὶ πρέπει πλέον νὰ χρησιμεύσουν ὡς στολισμὸς καὶ τῶν μεγάρων τοῦ πλουσίου καὶ τῆς καλύβης τοῦ πτωχοῦ.

* Ἐξὼ πᾶν ξένον!

Δὲν μᾶς βλάπτει νὰ ἔχωμεν, μαζὺ μὲ τόσα ἄλλα καὶ ὀλίγον **ἰθρισμόν**.

Δὲν ζημιούμεθα ἂν ἀγαπήσωμεν ὀλίγον καὶ τὸν τόπον μας.

* Ἄλλοι λαοὶ ζητοῦν μὲ τὸ κερί, ἀγωνίζονται, ἰδρύνουν, θυσιάζουν τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν κατὶ τι ἐθνικόν.—Ἡμεῖς δὲ οἱ πεισθέντες πλέον ἐκ τῆς παρουσίας ἐκθέσεως ὅτι ἔχομεν ὅλα τ' ἀπαιτούμενα στοιχεῖα καὶ ἐν ἀρθρονία μάλιστα, τί καμαρόνομεν; Διατί δὲν κινούμεθα;

Ἡυχόμεθα νὰ εἴχομεν τὴν δύναμιν χιλίων βαρυτόνων ὅπως φωνάζομεν:

ὑποστηρίζετε, κύριοι, τὴν ἐθνικὴν καλλιτεχνίαν, υποστηρίζετε τὴν ἐθνικὴν βιομηχανίαν, υποστηρίζετε τὴν ἐθνικὴν παραγωγὴν καὶ μὴ ἀφήνετε τὸ βρέφος ν' ἀποθάνῃ ἀσφυκτικὸν ἐν τοῖς σπαραγμοῖς, ἀλλὰ δώσατέ του ἄερα, ἐλευθερίαν κινήσεως, ζῶν, διότι ἄλλως σεῖς καὶ μόνον σεῖς θὰ εἰσθε ὑπεύθυνοι διὰ τὸν θάνατόν του!

Χύσατε μέσα σας, μὲ τὸ στανιὸ, ἂν δὲν εἶνε δυνατὸν ἄλλως, καὶ ὀλίγον ἐθνικὸν ἐγωῖσμόν καὶ δώσατε σεῖς οἱ δυνάμενοι ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας καὶ τοῦ πλοῦτος σας, τὸ παράδειγμα, τὸ σωτήριον παράδειγμα, εἰς τὸν κάτω λαόν! Ρίψατε τοῦλάχιστον τὰ ψυχία τῆς πλουσίας σας τραπέζης, μὲς τὴν Ἑλλάδα, προτιμώντες τοῦ παρισινοῦ σκυλολογίου τὸν λιμώττοντα Ἑλληνα Βιομήχανον, λόγιον, καλλιτέχνην!

Αὐτὰ ἐνομίσαμεν ὅτι ἐπεβάλλετο ἡμῖν καθῆκον νὰ εἰπώμεν καὶ αὐτὰ λέγομεν· ὀλίγον δὲ φροντίζομεν ἂν ἡ φωνὴ μας ἦναι **φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ** καὶ τοῦτο διότι οὔτε δυνάμεθα, οὔτε τὴν ἀξίωσιν ἔχομεν, νὰ χρησιμεύσωμεν ἡμεῖς μόνοι ὡς προμηθεῖς. Αὐτὸ εἶναι ἔργον ἄλλων.

* *

Ὀλίγας τώρα λέξεις καὶ περὶ τῶν Κεφαλλήνων ἐρασιτεχνῶν οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τόσο γουρῶρε μὲ τὰ ἐπιτυχημένα τραγούδια τους τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Ἦτο τόσοσ κόσμος συνηθροισμένος εἰς τὸ **κυλικεῖον**, ὥστε οὔτε ψῦλλος δὲν χωροῦσε. Ἀφ' οὗ ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ φίλος δικηγόρος **Ραχ** (**γαρικὴ Ραχίς**) εἶχεν ἐκλαρυγισθῆ φωνάζων ὅτι εὐχαριστῶς τρατάρει σαμπάνια εἰς ὅποιον κατορθώσῃ νὰ... βρῆ **καρέκλα!**—Σημειώσατε ὅτι δὲν ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐκπληρῶσῃ τὴν ὑπόσχασίν του!

Τὰ τραγούδια τους ἤρσαν καὶ καταχειροκροτήθησαν· ἐκείνη ἰδίως ἡ **βαρκαρόλλα** των ἐπὶ τῶν ἀμιμήτων στίχων τοῦ **Μαυρογιάννη** «Ὁ Ναύτης τοῦ Ἰονίου» ἦτο κατὶ τι ἔκτακτον. **Μοναδικὸς** καὶ ἀξίος στεφάνου ὁ διευθύνων μουσικοδιδάσκαλος κ. **Λαβράγκας**· ἀφ' οὗ κατέρθωσε μάλιστα νὰ καταρτίσῃ τόσο τέλειον χορὸν, ἐξ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι οὔτε καὶ ἰδέαν περὶ μουσικῆς ἔχουν. Μόνον τ' **αὐτὶ** τοὺς βοηθεῖ· κ' ἐκεῖνο τὸ ἐμφυτον μουσικὸν **talent** τὸ ὁποῖον ἔχει κάθε Κεφαλλὴν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του ἀκόμη! Ὀλαὶς φωναὶς διαλεκταῖς. Ἐκείνος ὁ **τενόρος** ἰδίως κ' ἐκεῖνος ὁ **βαθύφωνος** ἦσαν... καὶ τί δὲν ἦσαν! Θεός!

—Καὶ βέβαια ἐψιθύρισε εἰς λάτρεις πιστὸς τοῦ Διονύσου δστις τὰ ἑξαρτᾶ ὅλα ὄχι ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κλίματος τοῦ τόπου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ **κλίματος**. Καὶ βέβαια! πῶς νὰ μὴ τραγουδᾶνε τόσο γλυκὰ, ἄνθρωποι τοῦ βρέχουν τὸ λαρόγγι τους νύκτα ἕμερα μ' αὐτὸ τὸ ἀθάνατο Κεφαλλονίτικο!

Ίσως ἡ ἰδέα του νὰ μὴν ᾖναι ἐσφαλμένη!

Σημειοῦμεν καὶ ἐν λογοπαίγνιον ὄχι καὶ τόσω ἐπιτυχές, τὸ ἔποϊον ἠκούσαμεν.

— Ποιὸς διευθύνει;

— ὁ Φουρου-Λαβράγκας!

Τὸ πολυπληθές ἀκροατήριον ἐπιμότως ἀπῆτει ν' ἀκούσῃ καὶ κατὰ δα καὶ οἱ Κεφαλλῆνες καταμεθυσμένοι ἀπὸ τὰ ζήτω καὶ τὰ χειροκροτήματα ἐτραγουδῆσαν μίαν δημώδη βαρκαρόλλα καὶ μετὰ ταύτην τὴν ἀγγράμπελην, τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο τραγουδάκι τοῦ Βαλαωρίτου.

Αἱ, τότε περὶ ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι ἴσχυοντο σὲ κανένα ἀπ' τ' ἀνθισμένα νησιᾶ, τοὺς ἐπιγεῖους αὐτοὺς παραδείσους, τοὺς γεμάτους ἀπὸ τραγούδι καὶ ἔρωτα, καὶ ὅλοι μὲ μὴ φωνὴ ἐφώναξαν!

— Ζήτω ἡ Ἐπτάνησος! Ζήτω!

Γκιόβλεβερ.

Εἰς τοὺς ἁγίους ταξίάρχας (*)

— Ὁ Ἐπὶ τῆ ἑορτῆ των ο —

Ἄγιοι Ταξίάρχαι μου ποῦσθε ἑστὴν γειτονιά μας,
Κι' ὀλονυκτὴς κι' ὀλημερὴς διασάσατε τ' ἀειτά μας
Βαρῶντες τῆς καμπάναις Σας, γὰρ βγήτε καὶ λιγάκι,
Παρ' ἔξω ἀπ' τὴν Ἐκκλησιὰ ἑστὴν πλάσσα, ἑστὸ σοκάκι,
Νὰ δῆτε πῶς Ταξίαρχοι σὰν Σᾶς τρεῖναρ' ὅλοι,
Μαράβηδες, μπακάληδες, ψαράδες καὶ βουκόλοι,
Νὰ δῆτε πῶς καὶ τὸν Τσιγγρό κάρναμε Ταξίαρχη,
Γιατὶ ἑστὼν Χρυσογαδουριῶν αὐτὸς τὴν Τάξι ἀρχει,
Νὰ δῆτε πῶς καὶ ὁ Σουρῆς κ' ὁ Κόκκος μὲ τ' ἀστειὰ,
Κορτεδούρε Ταξίαρχοι ποιητικῆ ἀδειὰ,
Νὰ γίνουρ. Κι' ἔμειν' ὁ Στρατὸς χωρὶς Ταξίαρχια,
Μὲ τρεῖς κ' ὁ κοῦκος δύνῃμι κ' αὐτοὺς ἐν ἀναρχία,
Καὶ τότε πλὰ τὸ θαῦμά Σας, νὰ κάμετε Σᾶς θέλω,
Γιὰ νὰ πιστέψω καὶ ἐγὼ καὶ λάδι νὰ σᾶς στέλλω,
Νὰ σπᾶστε τῆς καμπάναις Σας ποῦ σάσατε τ' ἀειτά μας,
'Στὴν Κοῦτρ' αὐτοῦ ποῦ ῥ' αἷτιος γ' αὐτὴ τὴν κατα-
[τά μας.
Ἐκ τῶν φυλακῶν, 8 Νοεμβρίου 1888.

Λογγιάς.

(*) Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἐκκλησία κείται πλησιέστατα τῶν φυλακῶν.

ΒΟΥΛΗ — ΙΔΑΡΟΥΤΗΤΕΣ — ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ, εἰσηγουμένου τὸ σχέδιον τῆς πλειοψηφίας ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Β. Λόγον.

— «Τὰ εἰσπραθέντα ἔσοδα τῆς χρήσεως 1887 ἀνῆλθον εἰς δραχ. 82,768,234. Τὰ δαπανηθέντα δὲ τακτικὰ ἔσοδα ἀνέρχονται εἰς δραχ. 82,485,442, ὥστε οὐ μόνον τὸ ἰσοζύγιον ἐπετεύχθη, ἀλλ' ἀπέμεινε καὶ πλεόνασμα ἐκ δραχ. 276,692»...

— Περὶ σσεῦμα δηλαδὴ, ἀναφωνοῦσιν οἱ τῆς ἀριστερᾶς διακόπτοντες.

— «Πλεόνασμα, πλεόνασμα»... ἔξακολουθεῖ ὁ κ. Σκουλούδης. — «Ὅστε, σημειώσατε καλῶς τοῦτο, δὲν ὑπάρχει περὶ σσεῦμα ἀλλὰ πλεόνασμα!!!

Μεθαύριον, δεῦν διὰ πραγμάτων ἀναιρεθῶσι τὰ ψεύδη τῆς Τριχοπικῆς φαρτρίας, καὶ ἀναφανῆ τὸ πραγματικὸν ἔλλειμμα ἀντὶ τοῦ ἰδα-
νικοῦ περισεύματος, θὰ φωνάζετε πρὸς τοὺς ὑπουργικούς:

— Καὶ οὐκ ἐλάγεται ὅτι ὑπάρχει περίσσευμα!

— «Ὅχι, θὰ σᾶς ἀποκοινωνῆται, δικαιολογούμενοι, ἐλέγομεν ὅτι ὑπάρχει πλεόνασμα!!!»

Ὁ Κος ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ... Ἡ συγκοινωνία θ' ἀναπτυχθῆ σπου-
δαίως... Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γραμμῶν Ἄγγρινου — Μεσο-
λογίου καὶ Μύλων — Καλαμῶν θὰ κατασκευασθῆ τὸ γνωστὸν ἤδη σι-
δηροδρομικὸν σύμπλεγμα τῆς Πελοποννήσου — (ὁ ψευτοσιδηρόδρομος,
δηλαδὴ, τῶν 60 ἑκατοστομέτρων πλάτους.)

Καὶ οἱ τῆς ἀριστερᾶς κατειρωμένοι αὐτοῦ.

— ΧΑΡΑ Σ' ΒΜΑΣ, ἀνακραυγάζουσιν ἐν χαρᾷ.

Ὁ Κος Καρπένος, ἀντικρούων τὸν κ. Σκουλούδη ἀρχεται τοῦ λό-
γου μετ' ἀπαραιλλοῦ εἰρωνείας πρὸς τὸν προλαλήσαντα Κωπαῖδο-
τραφῆ ἔγγυλον — ἐὰν ὁ ἔγγυλος δύναται νὰ λαλήσῃ —

— «Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ τόπου, λέγει, ἐπιτευχθέντος τοῦ ἰσοζυγίου, εἶναι ἀνθηρὰ ἢ συγκοινωνία ἐπολλαπλασιάσθη, ὁ στρατὸς καὶ τὸ ναυτικὸν διοργανώθησαν!... Τί λείπει; ἔρωτᾷ.

— ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ! ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ! τῷ ἀπαντῶσιν οἱ τῆς ἀντι-
πολιτεύσεως καγχάζοντες...

Καὶ προκειμένου περὶ Σκουλούδη, ὀρισθέντο: παραδόξως εἰσηγητοῦ
τῆς πλειοψηφίας τῆς ἐπὶ τῆς εἰς τὸν Β. Λόγον ἀπαντήσεως ἐπιτροπῆς
συνήπτοντο μετὰ τῶν ἀκροατῶν διάλογοι ὡς τὸν ἐξῆς:

— Πῶς δίδωλο ὁ Τρικούπης ἀνέθηκε τὴν ὑπερσπίσιν τοῦ κόμμα-
τός του εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν βγάλῃ ἀσπροπρόσωπο καὶ ἄ-
σπιλον, ὁ εἰς τὸν βούρκον τῆς Κωπαίδος μέχρι κορυφῆς βουτηγμένος,
δὸν Ἐσθᾶν; Ποῦ ἐξεφύτρωσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Β. Λόγον ὁ Σκου-
λούδης;

— Καὶ τί ἤθελες νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τοῦ βούρκου
τῶν λιμνῶν, τῶν τελμάτων καὶ τῶν ἐλῶν, ὧν τὴν ἀποθήρανσιν ὑπό-
σχεται ὁ Β. λόγος παρὰ ὁ βορβοροτραφῆς αὐτὸς ἔγ-
χελυς;...

Καὶ ἀπαντᾷ ἐκ μέρους τῆς βουλῆς, ἐκ μέρους τῶν ἀντιπροσώπων
τοῦ ἔθνους, ἐκ μέρους δηλαδὴ αὐτοῦ τοῦ ἔθνους ὀλοκλήρου καὶ τοῦ
λαοῦ εἰς τὸν Β. λόγον τίς; Ἐκεῖνος, ὅστις ὡς ἄλλο κῆτος καὶ τέρας
μυθικὸν κατέπει τόσα ἀτυχῆ θύματα, ἐτράφη καταφαγὼν τὰ σάρκας
τοῦ λαοῦ! Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μόλις κατῴρθωσαν ν' ἀποτινάξουν κατὰ
τὴν παρελθούσαν βουλευτικὴν περιόδον οἱ ἀτυχεῖς Συριανοί, οὓς εἶχε
κατακλύσει τότε διὰ τῶν μετοχῶν τῆς Κωπαίδος μέχρι πνιγμοῦ ὡς
ἄλλος κολοσσαῖος δράκων διὰ τῶν δακτυλίων αὐτοῦ, δράκων, ὅστις
ἐξελθὼν πλήρης βερβόρου ἐκ τῶν τελμάτων τῆς Κωπαίδος ἐπλύθη
διὰ ν' ἀποκαθαρθῆ ἐκ τοῦ βορβόρου τούτου ἐν τῷ ποταμῷ τῶν δα-
κρῶν τοσοῦτων καταστραφειῶν οἰκογενειῶν τῆς Σύρου καὶ ἄλλων
μερῶν τῆς Ἑλλάδος, αἵτινες ἐκαταθῆσαι διέθεσαν τὸ ἀποταμίευμα
τῶν κόπων καὶ τῶν ἰδρώτων αὐτῶν ἥρας ἀγορᾶν μετοχῶν τῆς Κωπαί-
δος ἄς μετ' ὀλίγας ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἡμέρας δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ ὡς περι-
τλίγμα σαρδελίων ἐχρησίμευσαν...

Ἐκεῖνος περὶ οὗ κατὰ τὴν τότε ἐκλογικὴν του ἦταν ἐτηλεγράφει
ὡς ἀναμνηστικὸν ὁ ἐν Σύρῳ ἀξιώτιμος ἔμπορος κ. Πετρόπουλος
ἐκφέρων οἰνεὶ ἀνακουφίσεως στεναγμῶν ἐκ μέρους ὄλο τοῦ λαοῦ τῆς
δυστήνου Σύρου, τῆς ἢ οἰκονομικῆς καταστροφῆς χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς
ἐμφανίσεως τοῦ ἰλυοτραφεῦς δράκοντος — Ἐξεπατώσαμεν ἐκ τῆς φω-
λαῖς του τὸ θηρίον!...

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπήνητησεν ἐκ μέρους ὄλο τοῦ ἑλληνικοῦ
λαοῦ, ἐκ μέρους τοῦ θύματός του πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τοῦ
ἔθνους!...

Ἐκ τούτου καὶ μόνου συμπεραίνεται κατὰ πόσον διερμηνεύει τὸ
φρόνημα τοῦ λαοῦ ἡ ψηφισθεῖσα ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀπάντησις εἰς τὸν Β.
λόγον.

Vieux.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ δωματίου τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν, εἰς δ τὸ
πρῶτον εἰσῆλθη καὶ διέμεινε ὁ ἀδελφὸς Ῥόκκος ὑπῆρχον ἐν εἰδὴ κοσ-
μημάτων διάφορα σχέδια καὶ ἀρχικὰ στοιχεῖα ὀνομάτων ὑπὸ τῶν
φυλακισθέντων γραφέντα ἐκεῖ ἐπάνω ὡς αἰώνια τῆς διαβάσεώς του
μνημεῖα. Ἀλλὰ πῶς ἐγράφησαν ἐκεῖ ἐπάνω μα ὕρα-μα ὕρα ἄνευ
χρωστήρος, ἄνευ χρώματος μαύρου; Εἰς ἐκ τῶν φυλακισθέντων ἐρωτᾷ
περὶ τούτου τὸν Ῥόκκον ἵνα τὸν δοικμάσῃ.

— Μὲ τὴν καπνιὰ ἐνὸς κεραιοῦ ἀναμμένου σ' ἕνα
κοντάρι, ἀπεκρίνατο ἐπιτυχῶς ὁ πάντα εἰδὼς Ῥόκος.

Καὶ τί νὰ σημαίνῃ Π. Β. Ὁ; ἤρωτ' ἔσε καὶ αὐτὸς ὁ φυλακισμένος
ἐπιδικνύων τῷ Ῥόκκῳ τὰ ἀκριδῶς ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς ὀροφῆς φαινόμενα τρία μεγάλα στοιχεῖα.

Ὁ δὲ ἀδελφὸς Ῥόκκος ἰδὼν καὶ δακτυλοδεικτῶν ταῦτα πρὸς τοὺς λοιποὺς :

— ΠΤΩΣΙΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΟΥΛΑ (Ο)! ἑτοίμως ἀπεκρίνατο ἐφ' ᾧ ἅπαντες οἱ περὶστώτες φυλακισμένοι ἐχειροκρότησαν τὸν Ῥόκκον μας.

* * *

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.— Ἀλλόκοτος, πρωτοφανής, ἀλαμπουρνέζικη διὰ δῆμαρχον θέσις! Ὁ Φιλήμων εἶναι ὁ μόνος καὶ μοναδικὸς Δῆμαρχος τὸν ὁποῖον δὲν χωνεύει οὔτε ἡ ἀντιπολίτευσις οὔτε ἡ συμπολίτευσις. Καὶ οἱ ἴδου τὸν θεωροῦν ἀνίκανον. Ἀλλὰ καὶ ἡ Αὐλή, μ' ὄλας του τὰς πρὸς αὐτὴν κολακείας, μ' ὄλην του τὴν ἐνώπιόν της μετάνοιαν μὲ οὐρανὴν ταπεινῶς ἐξετέλεσεν. ἐν συντριβῇ καρδίας ἐξομολογηθεὶς καὶ ἐπικαλεσθεὶς ἄφραστον τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ, ἐνδομύχως τὸν περιφρονεῖ, τὸν κοροιδεῖ, γελᾷ μὲ τὸν παραγκιόζην αὐτὸν καὶ μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην μας τοὺς χρόνους καθ' οὓς αἱ αὐλαὶ τῆς Εὐρώπης, ἐθεώρουν ἀπαραίτητον τὴν ὑπαρξίν νάνου τινὸς γλωττοποιοῦ ἐν αὐταῖς πρὸς τέρψιν τοῦ ἀνακτος.

Ἄλλ' ἄς ἀρήσωμεν τ' ἄστεια καὶ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰ σπουδαία.

Ἐθυμειθε τὰ τῆς Στυμφαλλας. Ἡ ἑταιρεία αὐτῆς ἀναλαμβάνει τὴν εἰς τὴν πόλιν μετοχέτευσι τῶν ὑδάτων ζητούσα 6 οιο. Ἄλλ' ἔκ. Τρικουπῆς, μὲ τέτοιο δῆμαρχο, δὲν ἀναλαμβάνει τοιαύτην ὑποχρέωσιν.

Δὲν τὸν ἐμπιστεύεται καὶ διὰ τοῦτο ναυαγεῖ ἡ ὑπόθεσις.

Ἐπίσης κακὴν τὴν ἔχει ἡ ἔρημος, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐξόδων διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος.

Κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων, τὰ ἐξόδα ταῦτα μόλις ἀνέρχονται εἰς 15,000 δραχμῶν καὶ αὐτὸς γυρεύει 400,000!

Δίστε τον!

* * *

ΑΡΜΟΖΟΥΣΑ ΤΙΜΟΡΙΑ.— Ἐὰν ὁ Φιλήμων ἐπὶ τέλους παυθῇ καὶ εὐρεθῇ ἐγληματίας, προτεινόμενον νὰ μὴ φυλακισθῇ, ἀλλὰ νὰ κρεμασθῇ εἰς μίγα ἀερόστατον τὸ ὁποῖον ν' ἀφῆθῃ καὶ ν' ἀρθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη. Νὰ ἦσθε δὲ βέβαιοι ὅτι τὸ ἀερόστατον δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὸν σηκώσῃ διότι ἡ ἐλαφρότης τοῦ ἀνδρὸς σὰς εἶνε γνωστὴ. Ἐκεῖ ψηλὰ ἑστὸν ἀγέρα θὰ εἶναι εἰς τὸ στοιχεῖον του. αὐτὸς ὁ πάντοτε ἀεροβατῶν.

* * *

ΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΡΑ!— Ἀπόψε στοῦ Μπουδκουρα δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ πάη. Ὁ ἀρχίσῃ ὁ μοναδικὸς Νιόνιος μας μὲ τὴν ΜΕΡΟΠΗΝ, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Βερναρδάκη! Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούνητα περισσότερον ἐξηραλισμένοι ἀπ' αὐτὴν εἴθε στοῦ Μπουκουρα παρὰ στοῦ Συγγροῦ! Ἐμπρός, ὀλοι ἐκεῖ καὶ μὴ λησμονεῖτε καὶ τὴν παροιμίαν ὅτι «οἱ παλῆοι φῶλοι εἶνε καὶ οἱ καλλίτεροι».

Η ΑΙΤΗΣΙΣ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Τὰς θερμότερας ἡμῶν εὐχαριστίας ἐκφράζομεν πρὸς τὰς συναδέλφους **Ἀκροπόλιν**, **Ἐφημερίδα** καὶ **Ἐπιθεώρησιν**, αἵτινες ἐδημοσίευσαν τὴν αἰτήσιν ἡμῶν πρὸς τὸν παρ' Ἐφέταις κ. Εἰσαγγελέα περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μετατεθῶμεν ἐκ τῶν φυλακῶν εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον, λυπούμεθα δὲ μὴ δυνάμενοι ν' ἀπονεύσωμεν καὶ πρὸς ἄλλας συναδέλφους τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας καὶ διὰ μίαν μάλιστα τούτων δὲν ἠξυρόμεν ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν μὴ καταχώρισιν αὐτῆς. Ἄει μὲν μάλιστα δὲ νῦν εὐκαιρον εἶπεῖν. «Ὅταν ἔχῃς τέτοιοι φίλους τί τοὺς θέλεις τοὺς ἐχθρούς». Ἀξία δὲ σημειώσεως εἶναι καὶ τῆς *Norās* ἡ σιγὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ. Ἡ παρὰ τῆς **Ἀκροπόλεως** δημοσίευσίς μᾶς ἀφοπλίζει, τὰ δὲ παρὰ τῆς **Ἐφημερίδος** γραφέντα μᾶς συνεκίνησαν ἀναμνησθέντας ἡμερῶν ἀρχαίων, καθ' ἃς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ἐφάγαμε ψωμί καὶ ἄλατι, ὑπὸ τὴν στέγην μου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν του ἐδῶ στέγην. Ἐδείχθησαν γενναῖοι φρονεῖς καὶ ἀμνησικακοί, ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἡμῶν. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν. Καὶ εἴθε μίαν ἡμέραν νὰ μᾶς δικαιώσουν καὶ αὐτοὶ ἐνομούμενοι μεθ' ἡμῶν ὑπὲρ τῆς διὰ τῆς δημοκρατίας διασώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** σφίγγει τὰς χεῖρας τῶν γενναίων αὐ-

τῶν συναδέλφων, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἐν αὐτῷ σήμερον ὀμιλεῖ ἡ καρδιά, καθὼς ἡ καρδιά ὀμίλησεν ἐν αὐτοῖς.

Ραμπαγᾶς.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὰς Ἀθήνας, ὄχι τὰς συγχρόνους ἀς δυστυχῶς ὀλοι γνωρίζετε, ἀλλὰ τὰς ἀρχαίας, τὰς ἐνδόξους, τὰς καλλιτεχνικάς Ἀθήνας, ἃς διηθύνουν ἀντὶ τοῦ κ. Φιλήμονος, ὁ Περικλῆς καὶ ἐστόλιζε μὲ τὸν Παρθενῶνα ὁ Ἰκτίνος ἀπαρράλκτως ὡς τὰς βεβηλοὶ τῶρα μὲ τοὺς μιν ἀρέθες καὶ τὰ λοιπὰ κλασικὰ τερατοῦργήματα ὁ διὰ δόχους τοῦ ἰ. κ. Σολωμοῦ; Θέλετε νὰ παρῆλθωσιν ἀστραπηδὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὡς ἐν καλειδοσκοπίᾳ, ὅλα τὰ περασμένα μεγαλεῖα τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ πτολιέθρου τὸ ὁποῖον σὰς κἀμνει τὴν ἀξίαν ἀληθῶς διὰ θεοῦ καὶ ὄχι δι' ἀνθρώπων, τιμὴν διὰ τὴν ὁποῖαν σὰς ζηλεύουσιν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ὑψηλοῦ, νὰ σὰς φέρῃ δηλ. ἐπ' αὐτοῦ; Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸν τύπον σας τὸν ὁποῖον δυστυχῶς γνωρίζουν οἱ ξένοι πλείοτερον ἡμῶν; Θέλετε νὰ μάθετε, νὰ θυμάσαστε τόσα καὶ τόσα πράγματα;

Σὰς δίδομεν δι' ὅλα αὐτὰ μίαν συμβουλήν δωρεάν :

Προμηθευθε τὸ ἀρτίως ἐκ τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Βλαστοῦ ἐκδοθὲν ἀλλίστον καὶ χρησιμώτατον σύγγραμμα τοῦ ἐν Χῆλλῃ καθηγητοῦ κ. Hengberg κατ' ἐπιτυχίαν καὶ γλαφυρᾶν μετάφρασιν τοῦ φιλέργου καὶ πολυμαθοῦς καθηγητοῦ κ. I. A. ΛΟΝΤΟΥ.

Ἔφος ποιητικώτατον γλώσσα γλαφυρωτάτη, ἐργασία εὐσυνείδητος καὶ ἀξία πολλῶν ἀληθῶς καὶ ἐγκαρδίων ἐπαίνων, χρησιμότης τοῦ βιβλίου ἀναμφισβήτητος.—Ἴδου τὰ προσόντα του.

Ἄν σὰς φαίνωνται ὀλίγα λάβετε ὑπ' ὄψει σας καὶ αὐτό: Διὰ νὰ γνωρίσετε τὰς Ἀθήνας τοῦ κ. Φιλήμονος πρέπει νὰ θυσιάσετε μίαν ὀλόκληρον ἐνδυμασίαν καὶ διὰ νὰ γνωρίσετε τὰς Ἀθήνας τοῦ Περικλέους ἀπαιτοῦνται ... τέσσαρες μόνον δραχμαὶ!

Ὅποια διαφορά!

Ἀθηναῖος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΥΛΑΝ

Καθαριστὴν τῶν ὑποδίκων ἀποφυλακιστόμενον.

Τοῦ κάκου ἐφυγες, ἀκόμα

Τῆς βόβιας τὸ ἀχρεῖο στόμα,

Φέρνει σὲ δόλους ἀναγούλα

Κὶ ἡ φυλακὴ μυρίζει Γούλα.

Φυλακισμένους.

ΛΕΠΤΟΥΡΓΙΚΑ ἜΡΓΑ ΟΡΦΑΝΩΝ ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ

ΠΤΟΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΙΠΛΑ

Διευθυντῆς Κωνσταντ. Ντάβδος λεπτοουργείου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα, ἐντὸς ἰδιαιτέρας εἰθούσης πωλοῦνται διάφορα ἐπιπλα, ἔργα τῶν ὀρφανῶν, ὅμοια ὡς τὰ Εὐρωπαϊκὰ, ἦτοι γραφεῖα, τραπέζια, ἱματιοθήκαι, μπουφένδες, νιπτήρες, κονσόλες, καναπέδες ταπετσαρῖα κλπ. Ἐκπτωσὶς 20 τοῖς οιο.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΒΑΣΙΑ. ΚΡΟΜΜΥΔΑ

(ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως.)

Ὁ γεμάτος σοφίας κ. Βασιλ. Κρομμύδας ὠνόμασε καὶ τὸ νέον καφεῖον του «Σοφίαν». Τὸ καφεῖον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν εὐρυχωρίαν του, τὸν στολισμὸν του, καὶ τὸ σπουδαιότερον διὰ τὴν ἔκτακτον περιποίησιν τῶν πελατῶν του. Ὁ καφῆς τῆς «Σοφίας» εἶναι ἔκτακτος.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

(*Συνοικία Λέκκα, εἰς τὰ μαγαζεῖα Σιμοπούλου*)

Τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον διακρίνεται διὰ τὴν ἔκτακτον μαγειρικὴν ποιικίαν τῶν φαγητῶν, καθαρὴν περιποίησιν κτλ. Ἐχει ἰδιαιτέραν αἰθουσαν λαμπρῶς στολισμένην δι' οἰκογενεῖας. Δέχεται παραγγελίας γευμάτων καὶ προγευμάτων. Αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται καὶ ἰδίως ὁ παλαῖος Δημήτριος καθυποχρεῶνουν τοὺς προσερχομένους. πολυπλήθεις πελάτας.